

Мамо, було, покличеш

Володимир Підпалий

Мамо, було, покличеш,
казку почнеш казати,
доленьку світлу зичиш,
років життя багато.
Зір одвести не смію:
казка – моя утіха...
Знаєш ти все і вмієш,
бачила щастя й лихо...
Мамо, долоні милі
в праці важкій згрубіли,
зморшки чоло покрили,
коси не чорні – білі...
Чомусь ніколи тільки
сліз я твоїх не бачив...
Шибки торкнеться гілка,
стукає хтось неначе.
Може, до мене мати
вечором йде імлистим –
очі осяють хату,
рідні, як совість, чисті...
Може... даремно ждати
в гості тебе, єдину:
Дивиться сумно мати
з картки на сина...